

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/103/2018
Identifikačné číslo spisu:	8806208582
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8806208582.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalujúceho Vihorlatského múzea v Humennom, so sídlom v Humennom, Nám. slobody 1, zastúpeného JUDr. Danielom Finkom, advokátom v Humennom, Válaškovská 21, proti žalovanému Ing. K. L. trvale bytom v E., zastúpenému JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom v Košiciach, Pollova 32, o zaplatenie 490,74 € a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 936,60 €, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 3C/38/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. januára 2013 sp.zn. 8Co/44/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalujúce má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 12. októbra 2011 č.k. 3C/38/2007-182 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalujúcemu 490,74 € spolu s úrokom z omeškania z takejto sumy vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby NBS ročne platnej v čase nadobudnutia právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia, a to do 15 dní (inak nadbytočne i „od právoplatnosti rozsudku“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“); II. vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalujúcemu náhradu trov konania v sume 85,28 € a trov právneho zastúpenia v sume 965,11 €, oboje taktiež do 15 dní (i tu „od právoplatnosti rozsudku“). Rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne ust. § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších zmien a doplnení a § 517 ods. 1 a 2 a § 580 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O.z.“), vecne potom prakticky záverom o vykonaní žalovaným (ako nájomcom) v prenajatých priestoroch prác a úprav bez písomného súhlasu prenajímateľa a bez vymienenia si stranami nájomnej zmluvy práva na náhradu vynaložených nákladov aj v takomto prípade (z ktorého dôvodu nevznikla ani pohľadávka žalovaného použitá na započítanie a uplatnená vzájomnou žalobou).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež „nižšie súdy“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. januára 2013 sp.zn. 8Co/44/2012 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (ako celok) a žalujúcemu priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 79,58 € s uložením žalovanému povinnosti „uhradiť“ (správne „zaplatiť“ - opäť pozn. najvyššieho súdu) takúto sumu do rúk alebo na bližšie neoznačený účet advokáta žalujúceho do 3 dní. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za správny a v plnom rozsahu sa stotožnil s jeho skutkovými a právnymi závermi i dôvodmi (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O.s.p.“). Popri výslovnom zdôraznení stotožnenia sa so závermi súdu prvej inštancie na doplnenie (k odvolacím námietkam) uviedol, že už súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na to, že skutočnosť, že žalovaný počas doby nájmu vykonal práce a úpravy ním tvrdené, vyplýva z vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu správne vysporiadal aj s námietkou žalovaného o vedomosti riaditeľa žalujúceho o vykonaní prác a úprav, pričom zdôraznil, že samotná skutočnosť, že dotýčny mal o úpravách vedomosť a nezakročil, resp. nezakázal tieto úpravy vykonať, nemôže byť základom vzniku nároku na náhradu vynaložených nákladov za stavu, keď si účastníci konania v zmluve o nájme dojednali, že akékoľvek úpravy prenajatých priestorov môže nájomca vykonávať na základe predložených projektov len s písomným súhlasom prenajímateľa a na vlastné náklady. Dodal (odvolací súd), že súd prvej inštancie dal odpoveď aj na ďalšie otázky kladené žalovaným v odvolaní o investovaní do vecí, ktorá mu nepatriła, či o vzniku povinnosti žalovaného investovať do cudzieho majetku.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej tiež „dovolateľ“). Namietal odňatím mu (postupom oboch nižších súdov) možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a (do tretice) tým, že rozhodnutia nižších súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Prvú z väd zhora podľa dovolateľa predstavuje to, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom on (žalovaný) práve na pojednávaní odvolacieho súdu chcel predniesť nové skutočnosti týkajúce sa otázok porušenia dobrých mravov zo strany žalujúceho s poukazom na § 3 ods. 1 O.z., bezdôvodného obohatenia a otázky, či uzatvorená zmluva o nájme nebytových priestorov je platným právnym úkonom. Ďalej namietal, že rozsudky oboch nižších súdov nespĺňajú všetky náležitosti v zmysle zákona, a preto sú podľa neho i zmätočnými a nevykonateľnými najmä preto, že žalovaný v nich nie je nikde identifikovaný tiež jeho dátumom narodenia tak, aby nemohol byť zameniteľný s inou osobou. Oba nižšie súdy podľa dovolateľa nevykonali navrhované dôkazy tak, aby mohli vo veci rozhodnúť a konkrétne o jeho vzájomnej žalobe nevykonali potrebné dokazovanie a ani ju nevyhlúčili na samostatné konanie, čím podľa neho porušil zákon v jeho neprospech (keď nepostupoval podľa § 98 O.s.p.). Dovolateľ považuje celé konanie na oboch nižších súdoch za konanie porušujúce zásadu rovnosti účastníkov konania, ako aj zásadu uvedenú v § 2 O.s.p., pričom je tu aj možnosť zaujatosti odvolacieho súdu, keď na odvolacom súde rozhodoval v oboch odvolacích konaniach (v konaní sp.zn. 8Co/103/2010, aj v konaní sp.zn. 8Co/44/2012) ten istý predseda senátu. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky oboch nižších súdov a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalujúce s poukazom na názor o neprípustnosti dovolacieho procesu podľa § 238 ods. 5 O.s.p. navrhlo dovolanie zamietnuť (?).

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z.z. a č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd, ktorému bola vec predložená až po 1. júli 2016 (1. júna 2018) a takto aj možnosť pristúpiť k rozhodovaniu získal až v čase účinnosti nového procesného predpisu, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016 (15. marca 2013), podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základného princípu C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane

naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, ale neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

6. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu na to oprávnenou osobou, zastúpenou v súlade so zákonom (v čase podania dovolania podľa § 241 ods. 1 vety druhej O.s.p., dnes podľa § 429 ods. 1 C.s.p.), preskúmal dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p., časť vety pred bodkočiarkou) predovšetkým z pohľadu prípustnosti dovolania. Dospel pritom k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Predovšetkým hneď úvodom treba uviesť, že rozhodná právna úprava (platná a účinná v čase začatia dovolacieho konania v tejto veci) umožňovala napadnutie (dovoláním) právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudkom odvolacích súdov upravovali ustanovenia §§ 237 a 238 O.s.p.

8. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. v znení platnom a účinnom 15. marca 2013 (pred novelizáciou O.s.p. zákonom č. 64/2013 Z.z. a všetkými ďalšími po ňom nasledujúcimi zákonmi, pričom u každej ďalšej zmienky o O.s.p. v tomto uznesení dovolacieho súdu - pokiaľ nebude výslovne uvedené inak - treba považovať za rozhodné toto znenie zákona) platilo, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a tiež proti rozsudku potvrdzujúcemu rozsudok súdu prvého stupňa, to však len vtedy, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

9. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., pretože tu nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde tu ani o prípad vyslovenia neplatnosti (neprijateľnosti) zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej veci. Dovolanie napokon nemôže byť prípustné ani z dôvodu odchýlenia sa odvolacieho súdu od právneho názoru vysloveného dovolacím súdom, a to preto, že dovolací súd v tejto veci doposiaľ nerozhodoval.

10. Prípustnosť dovolania žalovaného by vylučovalo (avšak len vo vzťahu k žalobe žalujúceho voči nemu) aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada; ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety a na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na prvostupňovom súde. Dňa 18. decembra 2006, kedy bola žaloba podaná na Okresnom súde Vranov nad Topľou, bola totiž minimálna mzda podľa § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 540/2006 Z.z. 7.600 Sk (252,27 €) a jej trojnásobok predstavoval sumu 756,81 €; tú však suma uložená na základe žaloby zaplatiť žalovanému (490,74 €) neprevyšuje.

11. Práve uvedené síce neplatilo na vzájomnú žalobu žalovaného (požadujúcu od žalujúceho 936,60 €, ktoré celkom jednoznačne trojnásobok minimálnej mzdy prevyšujúci), to však malo za následok výlučne neakceptovateľnosť argumentácie žalujúceho, vzťahujúcej úpravu o neprípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 5 O.s.p. aj na vzájomnú žalobu (rozumej bez toho, aby bolo čokoľvek nutné meniť na ostatnom uvedenom vyššie, teda na tom, že dovolanie aj v takejto časti neprichádzalo do úvahy už pre

obsah ustanovení § 238 ods. 1 až 3 zákona, o ktorom je reč).

12. S prihladením na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (šlo tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi postupom súdu pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

13. Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

14. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa potom v zmysle záverov ustálenej judikatúry najvyššieho súdu rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, priznaných mu v O.s.p. (dnes v C.s.p.) alebo inými predpismi procesného práva. O takúto procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a dôsledkom takéhoto jeho postupu bolo nerešpektovanie niektorého procesného práva účastníka (dnes strany) alebo aj viacerých takýchto práv [v zmysle § 18 O.s.p. (teraz obdobne čl. 6 C.s.p.) majú účastníci / strany v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p. / §§ 123 a 124 C.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p. / § 97 C.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p. / čl. 9 C.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p. / § 178 C.s.p.) a na doručenie rozsudku do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p. / § 223 C.s.p.)].

15. Dovolateľ namietal, že mu bola odňatá možnosť konať tým, že na prejednanie odvolania nebolo nariadené pojednávanie.

16. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania alebo d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

17. Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu pojednávanie nariadiť okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. To, či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav náležitým spôsobom, a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o niektorý z ostatných troch v zákone vymenovaných prípadov) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že v prejednávanej veci dovolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie za správne. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie doplniť. Nemožno mu preto vyčítať, že jeho postup spočívajúci v pristúpení ním k prejednávaniu odvolania (a rozhodnutiu o ňom) bez nariadenia pojednávania, bol v rozpore so zákonom.

19. Ani dovolacia námietka zmätočnosťou a nevykonateľnosťou rozsudkov nižších súdov pre neoznačenie v nich žalovaného aj dátumom narodenia nie je dôvodnou.

20. Podľa § 79 ods. 1 vety druhej a poslednej O.s.p. v znení platnom a účinnom v čase začatia konania (teda ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 84/2007 Z.z. a ďalších po ňom nasledujúcich zákonov) návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha a ak sa návrh týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným (§ 90), nazýva sa žalobou. Podľa § 157 ods. 1 O.s.p. (platiaceho v režime O.s.p. podľa § 211 ods. 2 takéhoto zákona aj pre odvolacie konanie) potom v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia.

21. Vychádzajúc z obsahu práve citovaných ustanovení žalujúce ako iniciátor konania v čase jeho začatia konania nemalo povinnosť identifikovať žalovaného ako fyzickú osobu i dátumom narodenia, resp. telefonickým kontaktom. Úprava o takýchto identifikátoroch sa totiž súčasťou právneho poriadku stala až od 15. októbra 2008 (v tejto súv. por. čl. I bod 45 a čl. IX zákona č. 384/2008 Z.z.) a aj potom, čo sa tak stalo, šlo len o fakultatívne (možné), nie obligatórne (povinné) náležitosti označenia (na ktorých doplnenie potom, čo už žalujúce učinilo zadost' úprave platnej v čase začatia konania, neexistoval právny dôvod). Navyše úprava o náležitostiach písomných vyhotovení rozsudkov, vymedzujúca požiadavku na presné označenie účastníkov, patrí medzi normy s relatívne neurčitým obsahom, pri ktorých je na úvahe súdu posúdenie, čo požiadavke presnosti označenia zodpovedá a čo nie. Ak by sa aj v procese takéhoto uvažovania súd dopustil chyby (spravidla možnej len vtedy, ak by v prípadoch druhovo totožných s tým v prejednávanej veci bola preukázanou existencia ďalšej fyzickej osoby s rovnakým menom, priezviskom, akademickým titulom aj bydliskom, ako má žalovaný - kedy by zrejme len dátum narodenia bol spôsobilý na rozlíšenie medzi takýmito dvoma osobami), táto by bola dovolateľovi na prospech (z dôvodu možnosti jej použitia v procese exekúcie), a preto tohto účastníka aj zbavovala subjektívneho oprávnenia ju namietat'.

22. Pokiaľ dovolateľ za vadu konania označil aj možnosť zaujatosti súdu, vyplývajúcu z rozhodovania napádaným rozsudkom (aj) tým istým predsedom senátu, ktorý je podpísaný i pod prvým rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto veci (tzv. zrušujúcim uznesením z 29. júla 2011), v tomto prípade nejde o žiaden prípadov pochybností o nezaujatosti sudcu podľa práva platného v čase rozhodovania odvolacieho súdu v januári 2013, keď podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak, čo platí aj, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. Za odporujúce takejto úprave sa považuje len rozhodovanie toho istého sudcu v tej istej veci na súdoch rôznych inštancií (zjednodušene preto, aby sa zabránilo možnosti sudcu na súde vyššej inštancie ovplyvniť rozhodnutie o opravnom prostriedku smerujúcom proti jeho vlastnému rozhodnutiu, vydanému na nižšom súde, alebo naopak do novšieho rozhodnutia nižšieho súdu premietnuť názory vyslovené na súde inštancie vyššej), o taký prípad ale v tejto veci nešlo (pričom v rámci tvorby rozvrhov práce na súdoch rozhodne nemožno považovať za ojedinelé a ani so zákonom nesúladne ustanovenia zabezpečujúce rozhodovanie vyšších súdov po skoršom zrušení rozhodnutia nižšieho súdu v tom istom zložení senátu, v akom bolo rozhodnuté skôr).

23. Pokiaľ šlo o námietku žalovaného spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemohlo byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovoľanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených

procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených nižšími súdmi, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvej inštancie a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať (ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2 O.s.p.).

24. K namietaniu dovolateľom nedostatkov týkajúcich sa vykonávania a hodnotenia dôkazov, ktoré mali viesť k porušeniu rovnosti účastníkov v konaní a tým i k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, platí, že O.s.p. ukladal účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení, posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (tu por. § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Ak by aj súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy ako navrhli účastníci, následkom môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (v tejto súv. por. R 37/1993 a 125/1999). Ak sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom tak, ako ho súd prvého stupňa zistil na základe tvrdení procesných strán a nimi predložených a navrhnutých dôkazov, ide o právny názor odvolacieho súdu, ktorý je súčasťou právneho posúdenia veci. Ani žalovaným namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

25. Napokon dovolateľ namietal, že ním napádaný rozsudok (resp. oba rozsudky) spočíva (-jú) na nesprávnom právnom posúdení veci. Právne posúdenie veci nižšími súdmi je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci nižšími súdmi však samo prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

26. Zo všetkých už uvedených dôvodov je zrejmé, že v danom prípade dovolateľ dovolaním neopodstatnene napadol taký rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nebol postihnutý vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ani tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Najvyšší súd preto dovolanie ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

27. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.